

Allò que toca

«La regla, l'avortament, la baixa per embaràs. Tres tabús que el patriarcat ha alimentat per exercir un control sobre les dones amb la por, la culpa i la vergonya com a trident»

Les hem vistes recargolant-se de dolor en silenci a la feina o anat-hi dopades per simular que no la tenen, en un món que fa veure que no existeix. Les hem vistes escoltant de la boca d'altres, també de professionals mèdics, que aquell dolor és "allò que toca" cada mes. Les hem vistes buscant, a la desesperada, diners per interrompre un embaràs a una clínica privada perquè no tenien l'opció de fer-ho al centre públic de referència. Les hem vistes també treballant quasi a les portes del part perquè no es podien permetre cobrar menys amb una baixa -per, per exemple, lumbàlgia- just en el moment en què han de tenir una criatura. Les hem vistes, sí, i ignorat fins a tal punt que s'han normalitzat inèrcies discriminatòries cimentades sobre el seu patiment.

La regla, l'avortament, la baixa per embaràs. Tres tabús que el patriarcat s'ha encarregat d'alimentar per exercir un control al servei del capitalisme salvatge amb la por, la culpa i la vergonya com a trident. Por, culpa i vergonya de dir que no pots més perquè t'incapacita el dolor de la menstruació i que això suposi un assenyalament i unes conseqüències laborals. Por, culpa i vergonya d'afrontar un avortament i tenir el suport necessari per fer-ho sense que la decisió sigui jutjada ni coartada. Por, culpa i vergonya que a la feina considerin que t'agafes la baixa massa abans de parir.

Que hi hagi una llei que sigui tot un torpede a aquesta realitat que afecta o condiona la meitat de la població per molt que hi hagi qui s'esmerci en edulcorar-la i negar-la suposa, sens dubte, un salt qualitatiu en els drets de les dones en un context on els discursos involucionistes i de regressió de drets estan en auge. La norma, que té el segell de la ministra de Podem Irene Montero, ha d'aterrar-se, això, sí, amb les eines que la facin viable. A tall d'exemple, les baixes mensuals han de poder tramitar-se de forma àgil, i això implica que vagin acompanyades de situar el focus en la importància de la diagnosi. Com també és de cabdal importància garantir que el dret a interrompre l'embaràs es pugui exercir en l'hospital de referència.

Les dades ens diuen que el 85% dels 100.000 avortaments que es comptabilitzen anualment a l'Estat es deriven a la sanitat privada per falta de professionals disposats a fer aquesta intervenció per la pública. I hi ha cinc comunitats autònomes en les quals, directament, les dones només poden recórrer a una opció privada. Per no parlar de la perversió absoluta que suposa que hi hagi professionals que es declaren "objectors de consciència" als centres públics i, després, aquesta consciència resulta que és una altra quan atenen per la via privada.

Davant d'una llei que pot marcar un canvi de paradigma en la vida de moltes persones, és clau garantir-ne l'aplicabilitat. Els grans dèficits en l'execució de la llei de dependència o de l'ingrés mínim vital són el mirall de com normes concebudes i promogudes públicament per ampliar els drets socials i reduir les desigualtats acaben embarrancant pels laberints burocràtics, la falta de diligència o la insuficiència de recursos. Un dret reconegut que no es pugui exercir és com si no existís i garantir l'èxit d'aquests avenços és un dels grans escuts dels governs per parar els peus a una extrema dreta que, un cop més, ridiculitza, menysté i criminalitza qualsevol pas que signifiqui una societat més justa.

És molt revelador que les veus que s'oposen a una llei capdavantera a Europa siguin les mateixes que aplaudeixen el retorn d'un defraudador fiscal que té el títol de rei emèrit, que avalen sense miraments que s'espiïn partits polítics si són independentistes o crítics amb l'*statu quo* i que animen a recórrer als tribunals perquè es posi fi al model d'immersió a l'escola catalana. La d'erosionar drets i llibertats sí que és una regla sense tabús que afecta una majoria a benefici

---

d'una minoria. Un cop més, allò que toca.